

Sygn. akt IV U 316/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Leon Popiel
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alina Dziarkowska

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2015 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej
na skutek odwołania M. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 27 stycznia 2015 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy M. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej od 1.06.2014 r. do 30.04.2016 r.

/-/ SSO L. Popiel

Sygn. akt IV U 316/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 27 stycznia 2015 roku odmówił M. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na fakt, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 20 stycznia 2015 roku stwierdziła, że nie jest on niezdolny do pracy (znak: (...))

Odwołanie od powyższej decyzji złożył M. M. domagając się jej zmiany i przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że na skutek wypadku w pracy, któremu uległ w dniu 25 lutego 2013 roku złamał prawą nogę w stawie skokowym. W wyniku długotrwałego leczenia, wskutek nadmiernego obciążenia lewej nogi, nastąpiło uszkodzenie stawu kolanowego lewej nogi, co wstępnie spowodowało chondromalację II/III° kolana lewego, a następnie doprowadziło do uszkodzenia kości udowej IV stopnia. Obecnie, nadal zachodzi konieczność

dalszego leczenia zgodnie z zaleceniami lekarza prowadzącego, a obecny stan zdrowia uniemożliwia mu wykonywanie pracy handlowca, z którą wiąże się konieczność wykonywania pracy przez minimum 10 godzin dziennie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

M. M. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu artykułami chemicznymi. Na terenie O. posiada kilka hurtowni. W dniu 25 lutego 2013 roku wnioskodawca przebywał w lokalu przy ul. (...) w O., gdzie około godziny 17¹⁵-17⁴⁵ układał towar na górnych półkach stojąc na aluminiowej drabinie rozstawnej. Schodząc z drabiny stracił równowagę i spadł na posadzkę i doznał urazu stawu skokowo-goleniowego prawego ze złamaniem szczytu kostki bocznej podudzia. Zdarzenie zostało uznane przez organ rentowy za wypadek przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

(dowód: zaświadczenie o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej k. 5 plik I akt ZUS, karta wypadku nr (...) k. 23-24 plik I akt ZUS, dokumentacja medyczna k. 10)

Wnioskodawca leczony był zachowawczo w poradni ortopedycznej w O., stosowano unieruchomienie gipsowe. Od maja 2013 roku pojawiły się u wnioskodawcy dodatkowo dolegliwości bólowe stawu kolanowego lewego. W okresie od 28 sierpnia 2013 roku do 25 listopada 2013 roku wnioskodawca pobierał świadczenie rehabilitacyjne. W styczniu 2014 roku wnioskodawca przebył artroskopię kolana, przy czym dolegliwości bólowe utrzymywały się nadal.

(dowód: decyzja z dnia 30 kwietnia 2014 roku k. 25 plik II akt ZUS, dokumentacja medyczna k. 10)

Dnia 18 czerwca 2014 roku M. M. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 25 listopada 2014 roku, a następnie Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 20 stycznia 2015 roku uznali, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 27 stycznia 2015 roku odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek k. 1-6 plik IV akt ZUS, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 37 plik IV akt ZUS, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS k. 39 plik IV akt ZUS)

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy była ocena stanu zdrowia M. M., w szczególności ustalenie, czy jest on osobą zdolną do pracy, jak stwierdzili w swoim orzeczeniu lekarz orzecznik ZUS i Komisja Lekarska ZUS, czy też niezdolną do pracy, jak utrzymywał wnioskodawca. Wymagało to wiadomości specjalistycznych. Celem wyjaśnienia stanu zdrowia ubezpieczonego i ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy.

Biegły ortopeda M. S. podczas badania M. M. stwierdził u ubezpieczonego przebyty uraz prawego stawu skokowo – goleniowego ze złamaniem szczytu kostki bocznej oraz podwichnięciem kości skokowej ze zmianami zwyrodnieniowymi stawu oraz zaawansowaną chorobę zwyrodnieniową stawu kolanowego lewego z niestabilnością stawu. U wnioskodawcy, mimo że poddał się zabiegowi artroskopii nadal utrzymują się dolegliwości bólowe. Porusza się on z pomocą kuli łokciowej, a jego chód jest niewydolny. Zmiany te powodują zaś znaczne upośledzenie funkcji narządu ruchu, a tym samym stanowią podstawę do uznania wnioskodawcy za częściowo okresowo niezdolnego do pracy od dnia 14 maja 2014 roku. Przewidywany okres niezdolności do pracy biegły ustalił na dzień 30 kwietnia 2016 roku. w ocenie biegłego zmiany w obrębie stawu skokowego mają związek z przebytym w dniu 25 lutego 2013 roku urazem, zaś zmiany w obrębie kolana lewego pozostają bez związku z tym zdarzeniem.

(dowód: opinia biegłego M. S. k. 12-13, k. 31, dokumentacja medyczna k. 10)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w piśmie z dnia 5 kwietnia 2015 roku złożył zastrzeżenia do opinii biegłego domagając się powołania nowego zespołu biegłych. W zastrzeżeniach wskazał, że powołany przez organ rentowy specjalista z zakresu chirurgii ortopedyczno-urazowej po przeanalizowaniu wyników badań rtg

oraz przeprowadzeniu badania wnioskodawcy nie potwierdził złamań kości tworzących prawy staw skokowy. Biegły powołany przez Sąd, w ocenie organu rentowego, nie odniósł się do wyników badań rtg, zwłaszcza że jedynie umiarkowane zmiany zwyrodnieniowe tego stawu opisywane były w badaniu rtg przeprowadzonym 9 dni od momentu wypadku. W ocenie organu rentowego, do urazu stawu skokowego prawego, nie wykluczone, że ze złamaniem, dojdź musiało znacznie wcześniej. Nadto opisany zakres ograniczenia ruchomości tego stawu nie ogranicza zdolności ubezpieczonego do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, ani do pracy ostatnio wykonywanej. (zastrzeżenia ZUS k. 25). W kolejnym piśmie z dnia 9 lipca 2015 roku organ rentowy podtrzymał swoje zastrzeżenia i wniósł o powołanie nowego zespołu biegłych (zastrzeżenia k. 39)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. M. jest słuszne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (j.t. Dz.U. 2009 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy przysługuje dla ubezpieczonego, który wskutek wypadku przy pracy stał się niezdolny do pracy. Warunkiem nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest więc stwierdzenie zaistnienia wypadku przy pracy oraz niezdolności do pracy jako skutku tego wypadku przy pracy.

Zgodnie z art. 3 ust. 3 pkt 8 wyżej wskazanej ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania zwykłych czynności związanych z prowadzeniem działalności pozarolniczej w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.

W myśl przepisu art. 17 ust 1 wskazanej powyżej ustawy przy ustaleniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Organ rentowy zdarzenie z dnia 23 lutego 2013 roku uznał za wypadek przy pracy, kwestią sporną w realiach niniejszej sprawy stało się zaś ustalenie, czy M. M., jest osobą niezdolną do pracy i czy niezdolność ta pozostawała w związku z wypadkiem przy pracy.

Powyzsze wymagało wiadomości specjalistycznych. W celu wyjaśnienia stanu zdrowia wnioskodawcy i ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sąd zgromadził dokumentację medyczną M. M. i przeprowadził dowód z opinii biegłego ortopedy.

Biegły M. S. po przeprowadzeniu wywiadu, badania przedmiotowego i analizy dokumentacji medycznej uznał M. M. za częściowo niezdolnego do pracy, wskazując że niezdolność ta istnieje od 14 maja 2014 roku, ma charakter okresowy i przewidywany czas jej trwania obejmuje okres do 30 kwietnia 2016 roku.

Zdaniem biegłego zmiany w obrębie prawego stawu skokowego mają związek z przebytym urazem, zaś zmiany w obrębie kolana lewego pozostają bez związku z tym zdarzeniem. Zastosowane leczenie nie przynosi zadowalających skutków, istniejące zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe stawu skokowego znacznie ograniczają funkcję tego stawu.

Organ rentowy kwestionował opinię biegłego wskazując, że w dokumentacji medycznej brak jest jakiegokolwiek potwierdzenia, że prawy staw skokowy był złamany na skutek zdarzenia z dnia 23 lutego 2013 roku. Zdjęcie rtg wykonane w dniu 4 marca 2013 roku wykluczało złamanie w tym miejscu, a wskazuje jedynie na istniejące zmiany zwyrodnieniowe. Biegły odnosząc się do powyższych zastrzeżeń wskazał na dokumentację medyczną w postaci zapisu sporządzonego w dniu 13 grudnia 2013 roku przez B. B. – specjalistę ortopedii i traumatologii, który potwierdził

złamanie w obrębie kostki bocznej. Komisja Lekarska ZUS w toku postępowania dotyczące przyznania świadczenia rehabilitacyjnego wydała w dniu 19 lutego 2014 roku opinię lekarską, w której członkowie komisji rozpoznali wtedy u wnioskodawcy przebyte złamanie kostki bocznej prawej. Obecnie, organ rentowy składając zastrzeżenia do opinii biegłego w zasadzie kwestionuje opinię Komisji Lekarskiej ZUS wydanej wtedy, nie mając ku temu żadnych podstaw. Od dnia sporządzenia tej opinii (19 lutego 2014 roku) do dnia wydania opinii w toku niniejszego postępowania przez biegłego ortopedę (10 kwietnia 2015 roku) nie zostałyby ujawniona żadna dokumentacja, która w sposób zasadniczy podważałaby opinię biegłego ortopedy. Opinia ta była logiczna, jasna i spójna, a tym samym dla Sądu w pełni wiarygodna. Biegły wydający opinię w niniejszym postępowaniu posiadał gruntowną wiedzę z zakresu swej specjalności oraz długoletnie doświadczenie zawodowe. Opinia została sporządzona w oparciu o badanie wnioskodawcy, zgromadzoną w aktach dokumentację medyczną, przy uwzględnieniu orzeczeń lekarza orzecznika ZUS oraz Komisji Lekarskiej ZUS. Ocena stanu zdrowia ubezpieczonego została więc dokonana w najpełniejszy sposób i dlatego też Sąd opinie biegłego podzielił.

Wobec powyższego Sąd uznał za nieuzasadniony wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii nowego zespołu biegłych. W ocenie Sądu wydana w sprawie opinia, była wyczerpująca i dostarczyła niezbędnych wiadomości specjalnych z zakresu medycyny, mogących stanowić podstawę do stanowczego rozstrzygnięcia. Podkreślić należy, że należyte i wystarczające wyjaśnienie sprawy czyni samo przez się zbędnym dalsze prowadzenie postępowania dowodowego. W orzecznictwie sądowym zgodnie przyjmuje się, iż samo niezadowolenie z wymowy dotychczas złożonych opinii nie jest wystarczającą przesłanką dopuszczenia kolejnego dowodu z opinii biegłego (postanowienie SN z dnia 13 stycznia 2009 r. I UK 283/08, wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, wyrok SN z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, wyrok SN z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, wyrok SN z dnia 17 stycznia 2012 r. I UK 195/11 wyrok SN z dnia 17 stycznia 2012 r. I UK 195/11). Sąd Okręgowy podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 marca 1997 roku (II UKN 45/97), iż sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę, a temu celowi zdaniem Sądu służył właśnie wniosek sformułowany przez organ rentowy.

Mając powyższe na uwadze, zauważyć też należy, że o dopuszczeniu dowodu z opinii uzupełniającej nie może decydować wyłącznie wniosek, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające słuszność dotychczasowych opinii. Organ rentowy nie wykazał jednak, aby uwzględniona przez Sąd opinia biegłego ortopedy była wadliwa, czy też niewystarczająca do właściwej oceny stanu zdrowia i jego wpływu na zdolność ubezpieczonego do pracy.

O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 r., II UKN 113/00, OSNP 2002/14/343). Biegły ortopeda w sposób rzeczowy i konsekwentny wskazywał na przyczynę i czas trwania niezdolności do pracy stwierdzonej u M. M.. Wobec czego

zatem zaskarżona decyzja podlegała zmianie, gdyż odwołujący spełnia przesłanki konieczne do pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z powodu wypadku przy pracy w okresie od 1 czerwca 2014 roku do 30 kwietnia 2016 roku.

Kierując się powyższym, Sąd Okręgowy w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w wyroku – zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej od dnia 1 czerwca 2014 roku do dnia 30 kwietnia 2016 roku

/-/ SSO L.Popiel